

tatet blive, at den kommer ikke op over 100 Kr. Dette er altsaa Maalestoffet for Statteebnen, og jeg tror, man vil sande, at naar vi den kommunale Stattebyrde hviler med omtrent lige Beløb pr. Hoved i Land og By, saa er denne Fordeling ikke slet i Forhold til Statteebnen, men Landet er i saa Henseende at betragte som ugunstigere stillet. Dersom det Forslag, her foreligger, blev gennemført, saa vilde det jo ikke gøre nogen overordentlig stor Forskel. Læg Sognekommunerne og Amtskommunerne sammen, saa vil Stattebyrden blive noget over det sidste Tal, som statistisk er meddelt, nemlig 15 Mill. Kroner — jeg har ikke Regnskaberne for de senere Aar, men det vil altsaa blive noget højere. Drages de $2\frac{1}{2}$ Million fra, vil man komme ned paa omtrent 13 Millioner Kroner, og vil man regne ud, hvad det da bliver, vil man naa til, at Stattebyrden i alle Landets Kommuner pr. Hoved bliver mellem 8 og 9 Kroner. Endda ikke med dette Resultat vilde jeg mene at være naaet til den virkelige Maalestof for Statteebnen i Sammenligning med, hvad Resultatet af Indkomstskatten i 1870 viser, men det vilde dog være en noget rimeligere Fordeling, om Forholdet blev 21—11—8. Men maa jeg sige dertil, at dersom vi stod saaledes, at Spørgsmaalet drejede sig om, hvorvidt vi skulde tage en Byrde fra Landboernes Skuldre og lægge den over paa andre Samfundsklassers, vilde jeg for mit Bedkommende være noget betænkelig derved; thi Traditionen har altid sin Ret; de Forhold, der historisk have udviklet sig, leve med en vis Berettigelse, og stærke Omvæltninger i Omfordelingen af Stattepaalæget have altid deres Betæneligheder. Men naar Spørgsmaalet drejer sig om, hvorvidt man vil være i Stand til at kunne foretage en virkelig Lettelse af den Byrde, der nu paa hviler Landkommunerne, har jeg sandelig ikke fjerneste Betænelighed ved at erkende, at denne Lettelse bør fortrinnsvis komme Landbruget til gode. Hvor stor nu denne Lettelse kan blive, det beror jo selvfølgelig paa, hvor stort det Beløb er, der kan blive til Raadighed, og hvorvidt min Kalkule i saa Henseende er rigtig, er jeg ikke nærmest faldet til at bedømme eller undersøge; det vil det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) jo komme til at være med til, idet ogsaa jeg er enig i, at denne Sag nærmest bør undersøges af Finansudvalget. Der vil det altsaa komme frem, hvor meget der kan være til Raadighed. Den højtærede Finansminister er naturligvis betænkelig derved; han holder paa Kassen og værger den saa godt som

muligt. Jeg fortænter ham ikke deri, men jeg tror, han er noget for ængstelig over for Fremtidsudsigterne. Jeg synes at læse mellem Linjerne i hans Ord, at gjaldt det kun nu i dette Øjeblik, kunde han endda tænke sig Muligheden af at lade saadanne Beløb være til Raadighed; men han frygter Fremtiden af Hensyn til de to Poster, som vi vide komme, nemlig Indtægtsafgangen for Skibsafgiften og den forøgede Udgift til Alderdomsforsørgelsen. De komme, det ere vi sikre paa, men den forventede Indtægt af Skatten, stoler den højtærede Finansminister ikke rigtig paa. Ja det er jo naturligvis en Trossag, hvorledes man vil stille sig over for det Spørgsmaal, men jeg skal dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at man tog ikke saa meget fejl i sit Skøn den Gang, som han synes at antyde. Regeringsforslaget den Gang gik ud fra et Forbrug af 600,000 Tdr. Ol i 1888 og beregnede en Nedgang af 100,000 Tdr. Udvalget, som behandlede denne Sag i 1891, sagde — og det forekommer mig med Rette — at naar Forbruget af Ol den Gang fattedes til 600,000 Tdr., saa maatte man i 1891 beregne en ret ruindelig Forhøjelse deraf. Man gik da ud fra 700,000 Tdr. og var enig med Finansministeren i at beregne Nedgangen i Forbruget som Følge af Skatten til et Quantum af 100,000 Tdr. Nu synes denne første Beregning af 600,000 Tdr. plus 100,000 Tdr., altsaa 700,000 Tdr. for 1891 ikke at have holdt stik, og deri ligger egentlig den Fejl, som i sin Tid blev begaaet. Smidterib, alle Vidnesbyrd gaa ind paa dette, at Olforbruget atter er i Stigen, og dermed vil ogsaa følge en tilsvarende Øpgang, men naturligvis, derom kan være delte Mening, og noget har jo Skatten sluffet i Retning af mindre Indtægt end den i sin Tid beregnede. At den Forøgelse til 10 Kr., der kommer om 2 Aar, ikke skulde skaffe nogen væsentlig Forhøjelse, kan man dog paa inden Maade antage. Tværtimod, den Maade, hvorpaa denne Sag er grebet an, nemlig, at der først er gaaet et Skridt frem og senere til en noget større Forhøjelse, vil bevirke, at Forbrugsafgangen ikke bliver saa stor, som hvis hele Skatten var bleven paa-lagt paa en Gang. Nu kunne Meningerne være delte om, hvorvidt det har været ønskeligt eller rigtigt, at man lægger an paa at indskrænke Forbruget saa meget som muligt, men naar vi her tale om en rent finansiel Beregning, tror jeg, at den trinvisse Krafttræden af Skatten vil bevirke, at ogsaa Indtægtsberegningen vil vise sig at saa bedre til. — Men, som sagt, hvor store Beløb der kunne paaregnes til endelig Raa-